

En la meua època joveçana que la nostra població no arribava als 2.000 habitants —més de vint mestres, fills de L'Escala, havíem aconseguit estudiar la carrera i treballavem a les comarques de Girona.

Qui pot imaginar, sense sorpresa, que a L'Escala s'edités una revista literària que dirigia un pescador?

Qui pot oblidar que, entre d'altres de projecció més reduïda, L'Escala ha aportat al món literari un nom com el de Caterina Albert «Víctor Català» de ressonàncies universals?

Qui pot oblidar que en els moments actuals L'Escala és la població que recapta més a favor dels subnormals de tota la Comarca?

Qui no és conscient de tantes activitats artístiques, en l'aspecte que sigui, que tenen el seu representant de L'Escala i que es realitzen a la nostra mateixa població?

Tot això ha estat fruit de la Parròquia, entesa amb els termes assenyalats de comunitat dinàmica, creativa i realitzadora.

En una paraula: de comunitat viva.

I per acabar i donar per iniciats els actes del tercer centenari de la nostra independència parroquial contaré dues anècdotes, protagonitzades per dos rectors de la Parròquia i que m'han ajudat, en la meua reflexió a dibuixar la figura sacerdotal en el context de la comunitat parroquial.

Mn. Carles Costa protagonitza la primera.

Era un capellà molt humà, una excel·lent persona.

Mossèn Gaspar Bosch, a la sortida d'un bateig